

וכששמעו חמשה בני מתתיהו, קמו ויבואו למצפה גלעד, אשר היה שם פליטה לבית ישראל בימי שמואל הנביא. צום גזרו, וישבו על האפר לבקש רחמים מלפני אלוהי השמים. אז נפל בלבם עצה טובה יהודה הבכור, שמעון השני, השלישי יוחנן, הרביעי יונתן, החמישי אלעזר. ברך אותם אביהם וכן אמר: יהודה בני, אדמה אותך ליהודה בן יעקב, אשר היה נמשל כאריה. שמעון בני אדמה אותך לשמעון בן יעקב, אשר הרג יושבי שכם. יוחנן בני אדמה אותך לאבנר בן נר שר צבא ישראל. יונתן בני אדמה אותך ליונתן בן שאול, אשר הרג עם פלישתים. אלעזר בני אדמה אותך לפנחס בן אלעזר, אשר קנא לאלוהינו והציל את בני ישראל. על זה יצאו חמשה בני מתתיהו ביום הזה, וילחמו בעמים, ויהרגו בהם הרג רב. ויהרג מהם יהודה. באותה שעה, כאשר ראו בני מתתיהו כי נהרג יהודה; שבו ויבואו אל אביהם. ויאמר להם: למה שבתם? ויענו ויאמרו: אשר נהרג יהודה אחינו, אשר היה חשוב ככולנו. ויען מתתיהו אביהם ויאמר אליהם: אני אצא עמכם ואלחם בעמים, פן יאבדו בית ישראל, ואתם נבהלתם על אחיכם. ויצא מתתיהו ביום ההוא עם בניו, וילחמו בעמים. ואלוהי השמים נתן כל גיבורי העמים בידם, ויהרגו בהם הרג רב, כל אחוזי חרב וכל מושכי קשת, שרי החיל והסגנים, לא נותר בהם שריד. וינסו שאר העמים למדינות הים. ואלעזר היה מתעסק להמית הפילים, ויטבע בפרש הפילים. וכאשר שבו, בקשוהו בין החיים ובין המתים ולא מצאוהו, ואחר כך מצאוהו אשר טבע בפרש הפילים. וישמחו בני ישראל כי ניתנו בידהם שונאיהם. מהם שרפו באש, ומהם דקרו בחרב, ומהם תלו על העץ.

(מחלת אנאליס)

וַיָּרָא יְהוּדָה וְאֶחָיו כִּי־רָבוּ הַרְעוֹת וְהַצָּבָא
 חוֹנָה בְּגִבּוֹלָם וַיִּדְעוּ דַבְּרֵי הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר־צִוָּה לַעֲשׂוֹת לְעַם
 לְהַשְׁחִית וּלְהַשְׁמִיד: וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל־רֵעֵהוּ נָקִים הָרַיְסוֹת עִמָּנוּ
 וְנִלְחַמְנוּ בְּעַד עַמָּנוּ וְהַמֶּקְדָּשׁ: וַתִּקְהַל הָעֵדָה לֵהָיוֹת נְכוּנִים לְמִלְחָמָה
 וּלְהַתְּפִלֵּל וּלְבַקֵּשׁ חֶסֶד וְרַחֲמִים:
 וַיְרוּשָׁלַם שָׁמָּה כַּמֶּדְבָּר הַזֶּה לֹא הָיָה כֹּא וַיּוֹצֵא מִקִּנְיָה
 וְהַמֶּקְדָּשׁ מִרְמָם וְלִדְגָלֵי יְרִימֹ
 וּבְגִי־נֶגֶד בְּמִצְוֵה מִשְׁכַּן לַגּוֹיִם
 וַתֹּאסֶף שָׁמָּה מִיַּעֲקֹב וַיִּשְׁבֹּת חֲלִיל וְכַנּוֹר:
 וַיֹּאסְפוּ וַיָּבֹאוּ לְמִצְפָּה מוֹל יְרוּשָׁלַם כִּי מְקוֹם־תַּפְּלָה הָיָה
 בְּמִצְפָּה לַפְּנִים בְּיֹשְׁרָאֵל: וַיִּצְוּוּ כִּי־זֶה הוּא וַיִּלְבְּשׁוּ שֵׁךְ וְאָפֶר עַל־
 רִאשֵׁיהֶם וַיִּקְרְעוּ בְּגָדֵיהֶם: וַיִּפְרְשׁוּ אֶת־סָסֶר הַתּוֹרָה מִן־הַסְּפָרִים
 אֲשֶׁר בִּקְשׁוּ הַגּוֹיִם לְחַק עֲלֵיהֶם אֶת־צִלְמֵי אֱלֹהֵיהֶם: וַיָּבִיאוּ אֶת־

בְּגָדֵי הַבְּהֵמָה וְאֶת הַכַּפּוּרִים וְאֶת הַמַּעֲשָׂרוֹת וַיִּשְׁמְדוּ אֶת־הַקְּנִוִּיִּים אֲשֶׁר
 מִלְּאוּ אֶת־הַיָּמִים: וַיִּקְרְאוּ בְּקוֹל אֶל־הַשָּׁמַיִם לֵאמֹר מַה־נַּעֲשֶׂה לְאַלֹּהֵי
 וְאֵלֵה נוֹלִיד אוֹתָם: וּמִקְדָּשָׁה נִרְמַם וְנִמְקָא וְכַהֲנִיף בְּאֶבֶל וּבְשִׁפְלָה:
 וְהָיָה הַגּוֹיִם נֹאסְפוּ עָלֵינוּ לְהַשְׁמִידֵנוּ אִתָּהּ יְדַעַת אֲשֶׁר יִחַשְׁבוּ
 עָלֵינוּ: אִיךְ נוּכַל לַעֲמֹד בְּפָנֵיהֶם אִם־לֹא אַתָּה תוֹשִׁיעַ לָנוּ: וַיִּתְקַעוּ
 בַּחֲצֹצְרוֹת וַיִּקְרְאוּ בְּקוֹל נְדוּל: וְאֶחָד־יֶכֶן הַקִּים יְהוּדָה רִאשֵׁי הָעָם
 שָׂרֵי אֲלָפִים שָׂרֵי מֵאוֹת שָׂרֵי חֲמִשִּׁים וְשָׂרֵי עֶשְׂרֹת: וַיֹּאמְרוּ לְבוֹנֵי
 בָּתִּים וְלִמְאָרְשֵׁי נָשִׁים וְלַנְּטוּשֵׁי כְרָמִים וְלַרְפֵי הַלֶּבֶב לָשׁוּב כָּל־אִישׁ
 לְבֵיתוֹ עַל־פִּי־הַתּוֹרָה: וַיִּסַּע הַמַּחֲנֶה וַיִּחַנו מְדָרוֹם לְעַמְּאֹס: וַיֹּאמְרוּ
 יְהוּדָה הַתְּאֲזָרוּ וְהָיוּ לְבְנֵי־חַיִל וְהָיוּ נְכוּנִים לְבַקֵּר לְהִלָּחֵם בְּגוֹיִם אֲשֶׁר
 נֹאסְפוּ עָלֵינוּ לְהַשְׁמִידֵנוּ וְאֶת־מִקְדָּשֵׁנוּ: כִּי טוֹב לָנוּ לָמוֹת בְּמִלְחָמָה
 מִרְאוֹת בְּרַעוֹת עִמָּנוּ וּמִקְדָּשֵׁנוּ: וְכֹאֲשֶׁר יְהִי הַרְצוֹן בְּשָׁמַיִם כֵּן נַעֲשֶׂה:

(ספר מקבים א')

ג בעת שעורכין המערכות והם קרובים להלחם. משוח מלחמה עומד במקום גבוה וכל המערכות לפניו. ואומר אליהם בלשון הקדש שמע ישראל אתם קרבים היום למלחמה על אויביכם אל ירך לבבכם אל תיראו ואל תחפזו ואל תערצו מפניהם כי יי אלהיכם ההולך עמכם להלחם. לכם עם אויביכם להושיע אתכם. עד כאן משוח מלחמה אומר וכהן אחר תחתיו משמיע לכל העם בקול רם : ואחר כך אומר משוח מלחמה מי האיש אשר בנה בית חדש ולא חנכו ילך וישב לביתו פן ימות במלחמה ואיש אחר יחנכנו ומי האיש אשר נטע כרם ולא חללו ילך וישב לביתו פן ימות במלחמה ואיש אחר יחללנו ומי האיש אשר ארש אשה ולא לקחה ילך וישב לביתו פן ימות במלחמה ואיש אחר יקחנה. עד כאן משוח מלחמה מדבר והשוטר משמיע לכל העם בקול רם : ואחר כך מדבר השוטר מעצמו ואומר מי האיש הירא ורך הלבב וכו' ושוטר אחר משמיע לכל העם

טן מי האיש הירא ורך

הלבב [ג] כמשמעו שאין בלבו כוח לעמוד בקשרי המלחמה. ומאחר שיכנס אדם בקשרי המלחמה ישען על מקוה ישראל ומושיעו בעת צרה וידע שעל ייחוד השם הוא עושה מלחמה וישים נפשו בכפו ולא יירא ולא יפחד ולא יחשב לא באשתו ולא בבניו אלא ימחה זכרם מלבו ויפנה מכל דבר למלחמה : וכל המתחיל לחשב ולהרהר במלחמה ומבהיל עצמו עובר בלא תעשה. שני אל ירך לבבכם אל תיראו ואל תחפזו ואל תערצו מפניהם : ולא עוד אלא שכל דמי ישראל תלויין בצוארו, ואם לא נצח ולא עשה מלחמה בכל לבו ובכל נפשו הרי זה כמי ששפך דמי הכל שני ולא ימס את לבב אחיו כלבבו. והרי מפורש בקבלה ארור עושה מלאכת יי רמיה וארור מונע חרבו מדם : וכל הנלחם בכל לבו בלא פחד ותהיה כוונתו לקדש את השם בלבד מובטח לו שלא ימצא נזק ולא תגיעו רעה ויבנה לו בית נכון בישראל ויזכה לו ולבניו עד עולם ויזכה לחיי העולם הבא. שני כי עשה יעשה יי לאדוני בית נאמן כי מלחמות יי אדוני נלחם ורעה לא תמצא בך מימך והיתה נפש אדוני צרורה בצרור החיים את יי אלהיך :

(כמשמעו, היראות מלכות ואמתות יי)

(פיק 5)